

Undervisningsministeren: (*Jørgen Jørgensen*): Der lå ikke i mine ord en opfordring til fortrinsvis at vælge de utilfredse forældre til skolenævnene, men jeg har set eksempler på, at det har været meget nyttigt både for skolen og for de pågældende forældre, og det kan jo ingen skade gøre, at man vælger sådanne folk.

På hvilken måde skolenævnet vælges, er jo fastsat i loven, og de steder, hvor der nu bliver tale om obligatorisk skolenævn ud over dem, vi har, er jeg aldeles sikker på, at det i høj grad bliver forældrene, der gør deres indflydelse gældende; også af den grund synes jeg det ærede medlem skulle være med til at forbedre den ordning, der er gældende nu.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

K. B. Andersen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtages dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om statsstilskud til private gymnasieskoler.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 681, fremsættelsen i tidenden sp. 1120).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om statsstilskud til private studenterkursus.

(Lovforslaget findes i tillæg A, sp. 689, fremsættelsen i tidenden sp. 1121).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Astrid Skjoldbo: De to foreliggende lovforslag er en konsekvens af skolelove, vi har vedtaget det sidste par år, og den økonomiske konsekvens af dem er yderst begrænset.

Lovforslaget vedrørende statsstilskud til private gymnasieskoler tilsigter at ændre en lov, vi vedtog så sent som i 1959. Når den højtærede undervisningsminister allerede nu ønsker denne lov ændret, skyldes det, at vi ved lov af 10. juni 1960 ophævede den specielle storkøbenhavnske refusionsordning vedrørende fordelingen af udgifter til statskoler og kommunale gymnasieskoler; hermed bortfaldt det grundlag, hvorpå man hidtil havde beregnet statsstilskuddet til de private gymnasieskoler.

Lovforslaget tilsigter at give ensartede tilskudsregler for private og kommunale gymnasieskoler og vil, så vidt det kan skønnes, medføre en forenkling af de gældende tilskudsregler. Betingelserne for, at private gymnasieskoler kan modtage tilskud fra staten, ændres lidt i forhold til tidligere lovgivning, men større principielle ændringer synes der ikke at være tale om. Der vil herefter kunne dispenseres fra kravet om, at tilskud først kan gives, når studentereksamen har været afholdt mindst én gang i løbet af de to sidste år; det vil blive forlangt, at skolerne følger de regler, der gælder for statskolerne med hensyn til skoleråd, og der stilles i lovforslaget krav om, at lærerlønningerne svarer til statskolerens lærerlønninger, dog med en overgangsordning for lærere ved de private skoler i Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner.

Dernæst bestemmes det, at private gymnasieskoler er pligtige at modtage egnede elever, der henvises af det offentlige skolevæsen, naturligvis såfremt der er plads. Denne bestemmelse håber jeg vil blive anvendt i rimelig udstrækning.

Der er som bekendt i disse år, og særlig i skoleåret 1961-62, en meget stor mangel på gymnasiepladser. Alene i Københavns kommune vil der efter den prognose, der er opstillet, mangle plads til 700-800 elever, der efter de hidtil gældende regler skulle kunne optages i gymnasium, og en lignende mangel på gymnasiepladser må findes mange steder i landet.

Når vi i skoleåret 1960-61 klarede at få alle egnede elever, der søgte optagelse på et gymnasium, optaget på et sådant, skyldes det, at den nye skolelov fratog gymnasierne deres 2 yngste klasser, nemlig de tidligere 1. og 2. eksamensmellemlklasser.

[Astrid Skjoldbo.]

Herved blev der mange klasser til disposition, men det var jo bare en engangsforanstaltning i år, og til næste år findes der ikke en tilsvarende mulighed, medmindre man kunne tænke sig også at flytte realklasseeleverne over på de almindelige folkeskoler. Jeg ved ikke, om den højtærede undervisningsminister under behandlingen af dette lovforslag kan oplyse mig om, hvilke overvejelser undervisningsministeriet har gjort sig for at kunne hjælpe på denne, synes jeg, foruroligende mangel på gymnasiepladser, og om der i de private gymnasier er en vis reserve, der muligvis kan anvendes.

I øvrigt kan jeg på mit partis vegne anbefale dette lovforslag til vedtagelse.

Forslaget til lov om statstilskud til private studenterkursus har til hensigt at stille private gymnasier og private studenterkursus økonomisk lige. Lovforslaget medfører en lille merudgift på ca. 300 000 kr. Studenterkursus er, synes jeg, en nødvendig institution i vore dages uddannelsessystem. Der vil altid være mennesker, som i en noget mere moden alder bestemmer sig for at læse. Det er ofte mennesker, der har et særligt ønske og derfor gør en særlig indsats for at nå dette mål, og af den grund bør det heller ikke økonomisk set være for uoverkommeligt. Til gengæld synes jeg, at disse kursus i første række bør forbeholdes lidt ældre elever. De unge, der kommer fra den almindelige barneskole, bør vist i almindelighed søge gymnasierne.

Også dette lovforslag er en følge af loven af 10. juni 1960, der ophævede den store københavnske refusionsordning, og som også dannede grundlaget for den hidtidige beregning af tilskud til studenterkursus; men dertil kommer, at den bestående tilskudsordning altså har vist sig at være utilstrækkelig rent økonomisk set, således at kurserne har svært ved at klare deres økonomi. Studenterkurserne har naturligvis også mærket presset fra de store årgange, og der har i de senere år været meget stor tilgang af elever til disse kursus.

I øvrigt svarer lovforslagets bestemmelser på en række punkter til tilsvarende bestemmelser vedrørende de private gymnasieskoler, og det har også været hensigten, forstår jeg, økonomisk at ligestille private

eksamensberettigede studenterkursus med private eksamensberettigede gymnasieskoler. Jeg forstår også, at den nu foreslåede tilskudsordning er enklere og mindre kompliceret end den bestående, og enhver bestræbelse, der går i den retning, synes jeg bør påskønnes. Også dette lovforslag kan jeg på mit partis vegne anbefale til vedtagelse.

Ellen Poulsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, ikke kan være til stede, skal jeg sige et par ord om disse lovforslag.

Vi kan give vor tilslutning til lovforslaget om statstilskud til private gymnasieskoler, idet vi er klar over, at det blot er beregningsgrundlaget man har ændret, og at det ikke er en ordning, som vil medføre nye udgifter. Vi er helt klar over, at der er hårdt brug for de private gymnasieskoler, og at de må have samme forhold at arbejde under som de øvrige gymnasier. Det er også rigtigt, som det blev sagt, at der er hårdt brug for flere gymnasieklasser her i landet.

Hvad det andet lovforslag angår om de private studenterkursus, tillægger vi det meget stor betydning, at disse private studenterkursus er i stand til at tage den opgave op, de har påtaget sig. Der er hårdt brug for dem, og der kunne være grund til at diskutere, om man skulle sætte en vis aldersgrænse for optagelsen til disse studenterkursus. Vi er også klar over, at disse studenterkursus ved den gældende lov blev noget forfordelt. Det bliver gjort godt igen ved, at de økonomiske tilskud bliver ført up to date ligesom for de private gymnasieskoler vedkommende. Vi kan give lovforslaget vor tilslutning.

Poul Thomsen: Jeg har i og for sig ikke mange ord at knytte til de to lovforslag, som er fremsat af den højtærede undervisningsminister. Jeg kunne være kommet med et par bemærkninger om, at vi ikke har deltaget i den sidste lovgivning om dette, men at vi på den anden side her ser på det på den måde, at det drejer sig om en teknisk-økonomisk forbedring, og at det derfor vil være rimeligt for os at gå ind i en ganske almindelig saglig diskussion om disse emner. Vi hilser med stor tilfredshed, at de private

[Poul Thomsen.]

gymnasieskoler og de private studenterkursus får så god en økonomisk placering som vel muligt.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo omtalte mangelen på gymnasiepladser og mente, at der måske var en reserve i de private gymnasieskoler, som man kunne benytte sig af. Det er for mig en stor glæde at høre, at det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo som repræsentant for socialdemokratiet understreger værdien af, at man ved siden af det offentlige skolevæsen også har et privat skolevæsen, som er i stand til at udfylde nogle af de mangler, som det offentlige skolevæsen måske lider under. Jeg vil i denne forbindelse gerne føje til, at der måske netop gennem privatskolerne ved siden af den almindelige undervisning, hvor de selvfølgelig står på højde med den offentlige skoles undervisning, kan tilføres eleverne en ganske særlig opdragelse og ganske særlig uddannelse, som er af værdi, og som man f. eks. på landet gennem friskolen i høj grad har været med til at fremme, og som man i byerne i høj grad har kunnet gennemføre gennem private skoler.

Vi ser derfor med tilfredshed på de to lovforslag, der er til behandling i dag, og vil gerne gå med i en udvalgsbehandling af dem og prøve at få det bedst mulige resultat ud deraf.

Det første lovforslag, om statstilskud til private gymnasier, adskiller sig ikke meget fra den tidligere lovgivning, det er kun en økonomisk-teknisk revision af loven af 1959. Man ændrer tilskudsreglerne fra 80 pct. til 90 pct., og det kunne lyde, som om det blev til mere, men det gør det ikke, idet tilskuddet er beregnet på et andet grundlag, som jeg for mit vedkommende finder mere naturligt, og som bl. a. for lærerlønningernes vedkommende vil komme til at betyde, at man på en helt anden måde kan side-stille privatskolernes lærere med statskolernes.

Vi har i øvrigt ikke særlige bemærkninger at gøre til dette lovforslag.

Hvad angår det andet lovforslag, det om studenterkursus, vil jeg gerne sige, at vi med stor tilfredshed ser, at disse kursus bevarer. Det ærede medlem fru Ellen Poulsen kom med en bemærkning om, at man

måske skulle se på, om der skulle være en aldersgrænse for deltagere på disse kursus, og jeg forstod, at det skulle være en øverste aldersgrænse. Jeg er ikke helt sikker på, at dette vil være rigtigt. Jeg vil pege på, at mange, som f. eks. er født på landet og ikke har let ved at komme i gymnasium, gennem studenterkurserne vil kunne komme med, og der er mange, som i en fremrykket alder kommer på et studenterkursus og gennemfører undervisningen frem til en studentereksamen.

Vi er tilfredse med, at disse kursus bliver udbygget således, at den økonomiske basis er til stede. Det ser ud, som om det for det foreliggende lovforslag vil komme til at koste ca. 300 000 kr. om året, og i betragtning af de udgifter, som ellers anvendes til uddannelse, må man sige at dette er billigt.

Jeg gør opmærksom på, at der i § 2 som sidste betingelse for statsanerkendelse står, at der efter undervisningsministerens skøn skal være trang til et sådant kursus. Vi synes, at hvis de øvrige betingelser i §§ 1 og 2 er opfyldt, skulle det egentlig være unødvendigt at have et sådant undervisningsministerielt skøn hængende over hovedet på kurserne som et usikkerhedsmoment. Man må gå ud fra, at når der én gang er oparbejdet et kursus, vil der også fremdeles være brug for det. Det skulle derfor ikke være nødvendigt at lade skønnet være afgørende.

Ifølge § 3 er minimumselevtallet forhøjet fra 11 til 14 elever pr. klasse, og det har jeg sådan set ikke noget imod, men jeg vil dog lige stille det spørgsmål til den højt-ærede undervisningsminister, om man i tilfælde af, at de 14 ikke kan opnås, kan slå to klasser sammen og på den måde opnå anerkendelsen. Det vil være en ordning, som i alt fald de små kursus vil være interesseret i.

Der står ikke noget i det foreliggende lovforslag om skæringsdagen for beregningen af tilskuddet. Tidligere var det den 31. oktober. Jeg ved ikke, om det ikke ville være rigtigt, at der fremdeles i loven står, hvilken dato der er skæringsdag.

Så er der endelig spørgsmålet om friplads. Der har tidligere været beregnet 30 pct. af skolepengene til fripladser, og det skulle gerne være sådan, at der også

[Poul Thomsen.]

frémdeles er et rimeligt antal fripladser til rådighed, så meget mere som det netop så ofte er dem, der går på studenterkursus, der økonomisk set sidder dårligst i det. Det må derfor være rimeligt, at de får så gode kår som muligt, og at de ikke stilles ringere end statsskolernes elever, som nu har det gratis.

Dette er imidlertid enkeltheder, som ikke ændrer vor stilling i det hele til de to lovforslag, og jeg kan derfor tilsige en velvillig og en saglig behandling af de to lovforslag.

Grethe Philip: Det foreliggende lovforslag om statstilskud til private gymnasieskoler kan betragtes som en teknisk ajourføring af bestemmelserne om tilskud til private gymnasieskoler, idet lovforslaget ikke tilsigter nogen forhøjelse af statens faktiske tilskudsudgifter.

Ved lovforslagets tilskudsordning opnås ensartede tilskudsforhold for private og kommunale gymnasieskoler, og det må anses for både rimeligt og ønskeligt, at der herigennem gives samme statstilskud til skolegangen, hvad enten forældrene sætter deres børn i en kommunal eller en privat gymnasieskole. Det er i øvrigt kun en mindre del af gymnasieungdommen, der går i privatskoler, og sådan vil det vel også nok blive fremover.

Jeg anser det imidlertid for meget vigtigt, at vi i vor skolelovgivning har så rummelige bestemmelser, at der også stadig er plads for det private initiativ inden for skolerne, og at forældrene har mulighed for at sætte deres børn i en skole, der er præget af en bestemt ånd, hvad enten det drejer sig om en i pædagogisk, religiøs eller anden henseende særlig indstilling. Det er rimeligt, at forældre, der ønsker en særlig skolegang for deres børn, selv må bære en vis andel af udgifterne, men det er også et billighedshensyn, at det offentlige, der aflastes for disse børns skolegang, yder tilskud dertil.

Hvad angår tilskuddene til de private

studenterkursus, er den nuværende tilskudsordning overordentlig kompliceret, og der er store administrative vanskeligheder forbundet med beregningen. Det må derfor hilses med glæde, at den højtærede undervisningsminister nu har stillet forslag om fremover at forenkle beregningen, og jeg finder det også særdeles rimeligt, at der ved omlægningen foreslås anvendt den samme tilskudsordning for de private studenterkursus som foreslået i det samtidig fremsatte lovforslag for de private gymnasier.

De private studenterkursus indtager en vigtig plads i vort skoleuddannelsessystem ved at give de unge og voksne mulighed for at føre undervisningen helt frem til studentereksamen uden om den almindelige skolegang i gymnasierne. Det er af stor værdi, at der findes denne særlige vej frem til studentereksamen både for de unge, der modnes sent, eller som ikke fra en ganske ung alder har stilet mod en videregående boglig uddannelse eller haft mulighed for at gå den boglige vej i skolen, såvel som for de mennesker, der som voksne har energi og vilje til at tage den afsluttende forberedende undervisning til studentereksamen.

På denne baggrund kan vi også gå ind for den forøgelse af tilskuddet, der forventes at ville følge med de ændrede tilskudsregler.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale de to lovforslag til velvillig behandling.

Morten Lange: Mit parti har ikke nogen særlig kærlighed til private skoler, når undtages sådanne, som samler børn og unge på religiøs basis eller på særlig pionerexperimentel basis. Af den årsag er vi altså ikke dybt henrykte over de to foreliggende lovforslag. På den anden side ser vi ikke nogen mulighed for, at vi ved den nuværende lejlighed kan få lovgivningen ændret, så den kun støtter de mere rimelige privatskoler, og få sorteret asken og slaggerne fra, og derfor må vi vel med lidt rimelig velvilje være i stand til at støtte lovforslagene, fordi de i den sidste ende, trods alt, vil betyde en støtte til videreud-

[Morten Lange.]

dannelse af ungdommen, hvilket er så overordentlig vitalt.

Der kunne måske nok være grund til på given foranledning at spørge den højtærede undervisningsminister, om han kunne tænke sig lejlighedsvis at skærpe tilsynet med en række af de private studenterkursus, som i hvert fald efter mit indtryk lider særdeles hårdt under den eksisterende lærermangel. Det er måske derfor, at de i øjeblikket undervisningsmæssigt konkurrerer så dårligt — hvad man kunne vente, når noget er tilskudsberettiget — at et skærpet tilsyn kunne være nødvendigt, inden statens midler kommer til udbetaling.

Ligeledes på given foranledning og for at undgå at ulejlige den højtærede undervisningsminister i spørgetiden vil jeg inddrage i debatten hele spørgsmålet om den private undervisningsvirksomheds udstrækning her i landet. Det er en ting, som vi bør have indseende med, og jeg ved, at mange med mig er bekymret over brevskoler o. lign., som i de senere år har taget et stort omfang, tit på et meget løsagtigt grundlag. Jeg er i høj grad klar over, at dette er en sidebemærkning til det, vi her behandler, så hvis den højtærede minister ikke vil sige noget derom ved denne lejlighed, er det forståeligt, men det er en udløber af den private skolevirksomhed, en udløber, som i mange tilfælde — jeg ved godt, at der også gøres et udmærket arbejde — er lidet flatterende, og det kunne gøres nødig, at der ved en eller anden lejlighed renses ud ved ministerielle dekreter.

Med disse sparsomme bemærkninger kan jeg for så vidt tilsige velvilje fra mit partis side, fordi vi ved denne lejlighed ikke ønsker at gøre et stort nummer ud af noget, som ikke passer ind i den opfattelse, vi har af, hvorledes den højere undervisning skal være.

Bækgaard: I modsætning til den ærede ordfører, som talte lige før mig, er jeg ikke forsigtig, og det er jo den omvendte verden. En jyde, der er uforsigtig, og en københavner, der er forsigtig, det er temmelig sjældent. Jeg vil gerne med ganske få ord støtte de foreliggende lovforslag, fordi jeg mener, de vil fremme det private initiativ, og det er det, vi går ind for. Ikke mindst studenterkursus ønsker vi, så vidt muligt,

skal have støtte, fordi deltagere i disse kursus gennem en ubetinget egnethed i kraft af modenhed og målbevidsthed vil søge at dygtiggøre sig.

Jeg anbefaler på mit partis vegne.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg takker ordførerne for deres velviljige udtalelser om de to lovforslag, og jeg har ikke mange bemærkninger at gøre.

Det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo spurgte, om man havde overvejet at lægge realskoleundervisningen fra gymnasieskolerne over til de almindelige kommuneskoler — sådan forstod jeg det ærede medlem — for at skaffe mere plads på gymnasierne. Nej, det har vi ikke under overvejelse, bl. a. fordi der udtrykkeligt står i skoleloven, at der til gymnasiet skal være knyttet realklasser. Der kan da også siges en del til støtte for det synspunkt, bl. a. at de lærere, som skal undervise gymnasieungdommen, gennem undervisningen i realklasserne får et vist kendskab til disse børn og til den undervisning, de skal have, og derfor ikke står helt fremmed over for den undervisning, som det store tal af børn, der kommer i gymnasieklasserne fra andre skoler, har fået. Derfor mener jeg ikke spørgsmålet har aktuel interesse.

Det er naturligvis rigtigt, at man må tilrettelægge forholdene, hvad vi også gør nu over hele landet, så at alle, der har ønske om at få en uddannelse, vil i gymnasiet, kan få denne uddannelse. Det er jo det, hele den nye skolelov tilstræber: at åbne adgang og give muligheder for alle — og sådan er det da også efterhånden blevet. Fra 1. august i fjor får alle børn i alle landets skoler, når de er 12 år, undervisning i engelsk. Fra skoleårets begyndelse i år får alle, der ønsker det, undervisning i tysk og matematik. Den forberedende uddannelse er faktisk tilrettelagt over hele landet, således at børn i alle skoler kan forberede sig på at gå ind til en højere uddannelse, hvis de vil. Jeg mener alligevel ikke, vi helt kan undvære studenterkursus, for der kommer undertiden unge, som ikke har gået den almindelige, den normale vej i uddannelsen, unge, som får lyst til at læse, og som bør have adgang dertil. Det er givet, at der over studenterkurserne er uddannet mange unge, som har vist sig

[Undervisningsministeren.]

særdels egnede til videre læsning, og jeg tror, at der altid vil være brug for, at vi bevarer denne mulighed for dem, der ikke går den helt reglementerede vej, men som på et senere tidspunkt begynder på deres studier.

Med hensyn til de private skolars stilling — også disse skolars stilling i almindelighed — som det ærede medlem hr. Morten Lange havde visse principielle betænkeligheder over for, vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, man skal have så mange bekymringer for disse skolars stilling i vort skolevæsen. Det kan jo ikke bestrides, at en stor del af disse skoler — det gælder både kursus og private gymnasier — har været meget værdifulde skoler. At der naturligvis må være et vist tilsyn med studenterkursus, så det forretningsmæssige ikke får en for stærk placering i billedet, er jeg enig i. Men det tilsyn, vi har, mener jeg også er opmærksom på, om noget sådant skulle foreligge. I almindelighed tror jeg vi må sige, at de private skoler bør have en plads i vort skolevæsen. Det er i det hele taget en god tradition, vi har haft her i landet, at vi har givet mulighed for, at man ved siden af den offentlige skole, der giver tilbud til den enkelte om fri undervisning, har de private skoler, der selv skal skaffe sig eleverne, og som jo alligevel gennem tilrettelæggelsen af disse skoler har en mulighed for at kalde interesserede skolefolk til dette skolearbejde, som vi ikke kan undvære. Navnlig for øjeblikket, hvor vi har vanskeligt ved at skaffe tilstrækkelig plads og tilstrækkelige lærerkræfter i den offentlige skole, er det ønskeligt, at vi får den hjælp, vi i så høj grad har brug for, både fra kursus og private gymnasier.

Det ærede medlem hr. Poul Thomsen rejste et par konkrete spørgsmål, som jeg ikke helt kan give besked på i dag; men når vi kommer videre frem til anden og tredje behandling, kan jeg give det ærede medlem svar på de spørgsmål om sammenlægning af klasser o. lign., som det ærede medlem rejste.

Til slut udtaler jeg håbet om, at lovforslagene kan få — det synes jeg der er udsigt til — en blid gang og en hurtig vedtagelse her i tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 711, fremsættelsen i tidenden sp. 1255).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om den faste voldgiftsret.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 713, fremsættelsen i tidenden sp. 1255).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Peter Ravn: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, er forhindret i at være til stede, vil jeg gerne knytte nogle ganske få bemærkninger til de to lovforslag, der her er til forhandling.

Disse to lovforslag, forslag til lov om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder og forslag til lov om ændring af lov om den faste voldgiftsret, er en konsekvens af den nye hovedaftale, som den 18. november 1960 kom i stand mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen, De samvirkende Fagforbund, og som det jo er hensigten skal afløse det gamle septemberforlig af 1899. Når begge hovedaftaler, som det her foreslås, fremtidig kommer til at stå side om side i de to love, er årsagen den, at det sikkert tager nogen tid, forinden septemberforliget af 1899 kan udelukkes som et dokument, der ikke længere anvendes på arbejdsmarkedet. Selv om de to hovedorganisationer lader hovedaftalen af 18. november 1960 træde i kraft sammen med de nye overenskomster, er der sikkert adskillige enkeltvirksomheder, herunder en del uorganiserede arbejdsgivere, der stadig er forpligtet af septemberforliget af 1899; derfor kan det ikke øjeblikkeligt borttages fra den gældende lovgivning.

Der er i øvrigt ikke mange bemærkninger